Temps Ordinari - Vint-i-quatrè diumenge

Per Administrador el dg., 14/09/2014 - 09:00

Coh 27,33-28,9
Rm 14, 7-9
Mt 18, 21-35

1- « Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet?"- pregunta Pere a Jesús. Cal reconèixer que la convivència, encara que sigui de persones que s'estimen, sempre comporta friccions: pot causar ferits i també ofenses. I una cosa curiosa: tots acostumem a estar convençuts que els que ens ofenen, els que ens volen mal i ens fereixen, sempre són "els altres". La llàstima és que per "els altres" és a l'inrevés: per a ells, jo sóc "un" d'aquests "altres" que sempre ofenen i fan mal. Qui té raó?. I encara una altra cosa a tenir en compte: de vegades, això que considerem ofenses dels altres, pròpiament no són ofenses, sinó imaginacions nostres, fruit de les pròpies suspicàcies i incomprensions. Però, en algun cas, cal reconèixer que els altres, més o menys conscientment, sí que ens podem fer mal de veritat. Quina és llavors la meva reacció? Sé perdonar? Quantes vegades ho faig? *2 - "No et dic set vegades, sinó setanta vegades set" –respon Jesús.* Ens vol dir que cal perdonar sempre. "Setanta vegades set" és un hebraisme que significa "sempre" Però hem d'admetre que perdonar ens costa. La tendència natural és que quedem ressentits amb aquells que ens fan ofès. Tots coneixem persones que no es parlen: veïns, companys de feina, i fins i tot membres d'una mateixa família o comunitat. Això es molt trist, perquè sembla que faci inútil la salvació de Jesús, que ha donat la vida precisament perquè tots ens estiméssim com a germans. No perdonar és, d'alguna manera, destruir la seva salvació: anul·lar-la. Guardo ressentiment en el meu cor? Hi ha algú de qui em sento distanciat i caldria que m'hi reconciliés? Seria un acte de llibertat interior. Més d'un cop creiem justificat venjar-nos d'algú, bé sigui amb una paraula o amb una negativa o amb una decisió determinada. Però és un error, perquè llavors vivim esclaus d'un sentiment destructiu. Creiem ser lliures, però de fet vivim més encadenats que mai. En canvi, el perdó és una gran font de llibertat. És la increïble possibilitat que Déu ens ofereix d'assemblar-nos a Ell: la possibilitat de deixar en aquesta terra una marca inesborrable de la seva misericòrdia.Sóc conscient que, com més perdono, més plenament sóc fill de Déu ? No m'omple de joia, això? I no oblidem que si no hi ha capacitat de perdó, s'entra fatalment en l'espiral de la violència. En tenim exemples ben tristos d'actualitat, a Palestina. Sense capacitat de perdó mai no podrem viure en pau: ni a casa, ni enlloc. Mai no serem feliços i, sobretot, mai no serem cristians. Mai. La satisfacció que produeix la venjança és brevíssima, i no és capaç de compensar els danys de haurà ocasionat en les relacions humanes. Fins i tot a nivell purament humà. Viure irritat és dolent: consumeix moltes energies i manté en un estrès permanent. Això ho han de tenir molt clar, sobretot, els pares i educadors: cal fer atenció a les actituds que transmetem. Són de comprensió i de perdó ? Si no fos així, d'alguna manera m'hauria de sentir responsable de les guerres i venjances que hi ha en el món. Sí perquè amb la meva actitud estaria demostrant que, en la mesura que depèn de mi, no desitjo que s'acabin. I això seria greu. Recordem finalment que, suposat que no és fàcil perdonar, cal que tinguem ben clar la raó fonamental de fer-ho: perquè el Senyor ens perdona a nosaltres infinitament més. És el sentit de la paràbola: allà apareix ben marcada la desproporció. I fixem-nos en una cosa que, almenys a mi, m'impressiona molt: la nostra salvació és fruit del perdó. Jesús va morir perdonant. Si ell no hagués tingut aquella capacitat de perdó, nosaltres no estaríem salvats. Amb quina sinceritat i convicció dic les paraules del Parenostre "perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els postres deutors"?. Fixem-nos que Jesús podia haver-nos ensenyat a dir: "Perdoneu-nos, Senyor, perquè "resem molt", o perquè"ens sacrifiquem molt", o perquè "us estimem molt". Però, de fet, el que ens ha ensenyat és: "*Perdoneu les postres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors* ». Quin missatge hi veiem aquí? Reflexionem-hi. *Nota 1- El diumenge 14 de setembre d'enguany es celebra la festa de l'exaltació de la Santa Creu. Les lectures seran doncs les pròpies d'aquest dia festiu Nombres* 21,4b-9 ; Filipencs 2, 6-11 i Joan 3, 13-17. Trobareu un breu comentari de la lectura d'aquest dia a www.espaisagrat.org*Nota 2- Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A."*** *Editorial Claret, 2004*